

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. T.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2018, č. j. 054248/2018/KUSK-OSA/KLU, sp. zn. SZ_054248/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2018, č. j. 054248/2018/KUSK-OSA/KLU, sp. zn. SZ_054248/2018/KUSK/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“)

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. OD-3305/2017-Ratpe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť dne X v X hod. v obci Hovorčice v ulici Hlavní při řízení vozidla S. reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 40 km/hod o 16 km/hod, kdy mu po odečtu tolerance měřicího zařízení byla naměřena rychlost jízdy 56 km/hod., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 27. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 22. 2. 2017 na pozemní komunikaci III. třídy č. 2438 v ulici Hlavní, v obci Hovorčovice, která je označena dopravní značkou B 20a (stanovení nejvyšší dovolené rychlosti 40 km/hod.) ve směru od obce Měšice, ve vozidle značky S. reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost 40 km/hod, když byla uvedenému vozidlu naměřena rychloměrem ProLaser III rychlost 56 km/hod. Přílohami oznámení přestupku byl i protokol sepsaný zasahujícím policistou V. B. (protokol odmítl žalobce podepsat.), fotografie vozidla z rychloměru zachycující údaje o provedeném měření, listina nazvaná stanovení míst určených k měření rychlosti vozidel ze dne 8. 12. 2016, č. j. KRPS-406555-2/ČJ-2016-011506, která byla od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje adresována Obecní policii Hovorčovice. Přílohou oznámení přestupku byl i doklad o proškolení obsluhy zařízení pro měření rychlosti silničním vozidlem ProLaser III vystavený na jméno V. B., a ověřovací list rychloměru ProLaser III, č. 8012-OL-70018-17 s platností do 17. 1. 2018.
5. Dne 24. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odpor.
6. Dne 29. 1. 2018 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření žalobce k vedenému správnímu řízení. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce namítal, že nepřekročil rychlost v daném úseku, neboť měl na tempomatu nastavenou rychlost 50 km/hod a oponoval, že nejvyšší povolená rychlost nebyla 40 km/hod. Dále navrhoval provést důkaz návodem k obsluze radaru a certifikátem ČMI, kterými mělo být prokázáno, zda měli policisté povinnost měřit rychlost v nulovém úhlu. Také namítal, že v průběhu měření mohlo dojít k tzv. slip efektu, na základě čehož navrhoval provést důkaz videem z měření rychlosti. Žalobce namítal, že měření nevykonávala osoba, která by k tomu byla oprávněna, neboť na sobě měla stejnokroj záchranné služby. K prokázání naplnění podmínek podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu navrhoval žalobce provést důkaz výsledkem

hlídky. A nakonec namítal, že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku.

7. Dne 8. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání, v jehož doplnění zopakoval, že nepřekročil rychlost 50 km/hod, že v měřeném úseku nebyla nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod, dále rozporoval vypořádání uplatněných námitek, citoval, že nebylo prokázáno, zda proběhlo měření ověřeným rychloměrem, v úseku schváleném Policií České republiky. Nakonec žalobce rozporoval odůvodnění uložené sankce.
8. Dne 20. 8. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasili. Žalovaný sice v přípisu ze dne 1. 11. 2019, č. j. 143206/2019/KUSK, vyslovil návrh na provedení dokazování, ovšem na výzvu soudu nepředložil žádný důkaz, který by měl být v projednávané věci proveden. Pokud jde o splnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu, ty má soud za prokázané již obsahem správního spisu (viz níže). Žalobce v žalobě navrhoval provést důkazy dvěma vyjádřeními z Českého metrologického institutu. Soud ani za účelem provedení těchto důkazů jednání nenařizoval, neboť jsou pro posouzení věci nadbytečné.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Odchylka měření

12. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán I. stupně odečetl v prvostupňovém rozhodnutí odchylku ± 3 km/hod, avšak neuvedl, proč tak učinil. Podle žalobce tento nedostatek nenapravil ani žalovaný, který toliko uvedl, že „[s]právní orgán I. stupně se sice ve svém rozhodnutí spokojil se zjednodušeným konstatováním výše uvedeného, a to tak, že se jedná o odečet tolerance měřicího zařízení (± 3 km/hod.), avšak postupoval dle výše uvedeného ve prospěch odvolatele.“ Podle žalobce sice byla vysvětlena legitimita odečtení odchylky z naměřené rychlosti, avšak nebyla tím zhojena nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože správní orgány neuvedly, proč uvedenou odchylku odečetly.
13. Žalovaný k tomuto ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle návodu pro obsluhu rychloměrů se odečítá odchylka ± 3 do rychlosti 100 km/hod a ± 3 % při rychlosti nad 100 km/hod.
14. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, platí, že „[s]kutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tak, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

15. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že žalovaný ani správní orgán vůbec neuvedli, na základě jakého předpisu dochází k odpočtu odchylky měření v hodnotě ± 3 km/hod při rychlosti zjištěné do 100 km/hod. Z uvedeného důvodu žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a byl naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nebylo přezkoumatelným způsobem uvedeno, z jakých právních předpisů nebo podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývá pro správní orgány povinnost zohlednit výše uvedenou odchylku měření ± 3 km/hod. Žalobní bod je důvodný.

Nesprávně odmítnuté provedení důkazů

16. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nezákonně odmítl provést důkaz návodem k obsluze a originálním videem z měření, kterými chtěl prokázat, že došlo k chybě při měření rychlosti, která zapříčinila, že byla naměřena vyšší, než skutečná rychlost. Žalobce má za to, že má návod k obsluze relevantní souvislost s řízením, neboť ním měla být prokázána povinnost měřit rychlost z nulového úhlu. Důkaz tak nebyl nadbytečný, neboť v řízení nebyly doposud žádným způsobem uvedeny povinnosti, které osoba provádějící měření rychlosti musí dodržovat. Video z měření rychlosti žalobce navrhoval provést proto, aby bylo prokázáno, že došlo ke vzniku tzv. slip efektu, který podle žalobce vzniká tehdy, pokud je přístrojem měřeno v rozporu s návodem. Na videu by bylo patrné, kde se záměrný kříž po celou dobu měření rychlosti nacházel, čímž by bylo postaveno najisto, zda ke vzniku tzv. slip efektu nedošlo.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že fotografie měřeného vozidla reg. zn. X je vyhotovena z čelního pohledu. Dále uvedl, že měřicí zařízení je konstruováno k vyloučení chybného měření, tedy automaticky bez lidského zásahu ukládá pouze takové snímky (nikoliv video, jak se domnívá žalobce), které splňují nastavené hodnoty. Žalovaný odkázal na důkazy provedené ve správním řízení a uvedl, že překročení rychlosti se dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti nikoli výsledkem policistů.
18. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že správní orgán postupuje tak, *„aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
19. Podle § 52 věta druhá správního řádu platí, že *„[s]právní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“*
20. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009- 48, je nejprve rekapitulován názor krajského soudu tak, že *„[k]rajský soud konstatuje, že neprovedení znaleckého posudku nelze žalovanému vytýkat, pokud má jinak za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Z rozhodnutí žalovaného však není zřejmé, z jakých skutečností pouze na jednom důkazu – posouzení Ing. M. (přitom tento posudek předložil účastník řízení odlišný od stěžovatele, u kterého lze předpokládat odlišný zájem na věci). Další důkaz, o který prvostupňový orgán své rozhodnutí opíral, a to posouzení p. M., žalovaný správně vyloučil, neboť jej nebylo lze jak hodnotit, když se ve spise žádné vyjádření nenacházelo a navrhovaný důkaz - nezávislý znalecký posudek odmítl žalovaný provést.“* A dále Nejvyšší správní soud dodal, že *„bylo právě úkolem krajského soudu vypořádat se právě s tím, zda mohl mít žalovaný za to, že byl dostatečně zjištěn stav věci, resp. zda k tomuto závěru postačovaly důkazy, na kterých rozhodnutí bylo založeno, zda popř. bylo důvodné provést důkazy další, nebo zda jejich provedení by bylo nadbytečné neboť již nemohlo na závěru o snížení krajinného rázu ničeho*

změnit. Tyto úvahy však v odůvodnění rozsudku krajského soudu schází a krajský soud setrval pouze na závěrech žalovaného. Podle věty druhé ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“

21. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal návrh žalobce na provedení důkazů návodem k obsluze, kterým mělo být prokázáno, zda bylo měřeno pod nulovým úhlem, a certifikátem ČMI, videem z měření rychlosti a výsledkem hlídky policistů, kterými mělo být prokázáno, že měření neprovedl ani jeden ze členů hlídky (žalobce odkazoval na to, že měření prováděla osoba ve stejnokroji záchranné služby), tak, že považoval za prokázané, že měření provedl právě jeden člen policejní hlídky a ostatní důkazní návrhy vyhodnotil jako prostředek pro bezdůvodné protahování řízení.
22. V souvislosti s uplatňováním obstrukčních taktik některých účastníků správního řízení se zdejší soud ztotožňuje se závěrem vyjádřeném v článku autorského kolektivu S. Skulová, D. Hejč, L. Potěšil, J. Scheuer a K. Ibrmajerová nazvaném *Obstrukce v řízení o dopravních přestupcích*, uveřejněném v Právních rozhledech č. 11/2019 s. 393 (dostupné v právním informačním systému Beck-online), „[v]e srovnání se shora uvedeným závěrem o zneužití práva jako situaci ultima ratio jsou daleko častějším případem obstrukce, jež intenzity zneužití práva nedosahují, nicméně i přesto je zřejmé, že subjektivní procesní právo je v těchto případech uplatněno se záměrem zatížit nebo zmařit řádný postup v přestupkovém řízení, a tím pro sebe získat výhodu. Takto uplatněná práva však – na rozdíl od případů zneužití práva – vyvolávají příslušné právem předvídané účinky, a správní orgán má proto povinnost se s nimi náležitě vypořádat. Nejde o jednání právně zakázané, byť je lze vnímat společensky nežádoucí. Ve svém důsledku totiž ohrožuje právem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť snižuje funkce odpovědnosti za dopravní přestupky, především pak funkci generální prevence před spácháním dopravních přestupků.“ Ačkoli žalobce v doplnění odvolání trval na provedení uvedených důkazů a uvedl i skutečnosti, které chtěl těmito důkazy prokázat, odkázal žalovaný jednoduše na podklady pro vydání rozhodnutí, které citoval v prvostupňovém rozhodnutí již správní orgán I. stupně, a obecně konstatoval, že uvedení tohoto výčtu důkazů lze považovat za dostatečné vypořádání námitek odvolatele (tj. žalobce), neboť citované důkazy tvoří ucelený řetězec, a byly tak naplněny podmínky § 3 správního řádu, aniž by bylo nutné provádět další důkazy.
23. Vypořádání odvolacích námitek žalovaným ovšem není dostatečné a napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný neodkazuje na žádný konkrétní důkaz, ze kterého by získal informace vyvracející žalobcovy odvolací námítky, tj. neuvedl, ze kterého důkazu by zjistil, že bylo měřeno v nulovém úhlu, ani neuvedl, zda je vůbec tato povinnost pro policejní hlídku stanovena. V žádné části odůvodnění se nezabýval ani tím, co je to slip efekt a tedy ani nevyvrátil, že by konkrétním způsobem měření bylo možno tomuto negativnímu jevu zamezit. Soud

upozorňuje na to, že žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvedl, že je zařízení konstruováno tak, aby bylo vyloučeno chybné měření a že zařízení ukládá pouze takové snímky, které splňují nastavené hodnoty. Ovšem nedostatky odůvodnění, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71).

24. Skutečnost, že z žádného podkladu pro vydání rozhodnutí nevyplývá, že by policejní hlídka měla povinnost měřit rychlost z nulového úhlu (anebo jiné podmínky měření, které žalobce rozporoval) a jaké jsou okolnosti pro to, aby (ne)nastal tzv. slip efekt měření, zároveň správní orgány neodkazovaly ani na důkazy provedené v jiných správních řízeních, ve kterých by se s touto námitkou na základě řádně provedených důkazů vypořádaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017 – 28), způsobuje nepřezkoumatelné napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. I když správní orgán I. stupně a následně žalobce považovali uplatněný návrh žalobce na provedení dokazování za obstrukční, nebylo dostatečné, pokud pouze obecně uvedli, že jde o obstrukční námitku, aniž by bylo ze správního spisu anebo v souvislosti s činností správních orgánů prokázáno, že byly dodrženy podmínky měření, které žalobce zpochybňoval. Z důvodu tohoto pochybení byly naplněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
25. Naproti tomu soud považuje za zcela dostatečné vypořádání návrhu na provedení výslechu policejní hlídky, neboť je ze správního spisu patrné, že osobou proškolenou pro obsluhu zařízení ProLaser III byl V. B., který s žalobcem sepsal oznámení přestupku a který též postoupil oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně. V souvislosti s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém namítal, že měření prováděla osoba oděná do stejnokroje záchranné služby, soud konstatuje, že se tato skutečnost jeví natolik nepravděpodobnou, že by ji žalobce, v případě, že by nastala, jistě zaznamenal (např. na mobilní telefon), aby mohl následně toto tvrzení prokázat. V případě, že k tomuto svému zcela nepravděpodobnému tvrzení nepředkládá žádný důkaz, který by mohl tvrzení žalobce dosvědčit, je zcela dostatečné, že správní orgány vycházely z podkladů pro vydání rozhodnutí, které jsou uvedeny výše a ze kterých vyplývá, že přestupek zaznamenala proškolená osoba, která je navíc povinna nosit příslušný stejnokroj obecní policie. Podle ustanovení § 9 odst. 1 věta první zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, totiž platí, že *„[s]trážník je povinen při výkonu své pravomoci prokázat svou příslušnost k obecní policii stejnokrojem s odznakem obecní policie, identifikačním číslem a názvem obce.“* Podle odst. 3 věta druhá téhož ustanovení platí, že *„[s]tejnokroj nesmí být zaměnitelný se stejnokrojem vymezeným zvláštním právním předpisem.“* Jednotné prvky stejnokroje jsou následně vymezeny v § 14 vyhlášky č. 418/2008 Sb., kterou se provádí zákon o obecní policii. Vzhledem k tomu, že je strážník povinen nosit příslušný stejnokroj, který je odlišitelný od stejnokroje příslušníka záchranné služby a vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by prokazoval tvrzení, že strážník nebyl oděn v souladu s právními předpisy, je vypořádání správním orgánem I. stupně resp. žalovaným zcela dostatečné.

Nevypořádané námitky

26. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nezabýval námitkou vznesenou v doplnění odvolání, která se týkala hodnocení

důkazu, který správní orgán I. stupně neprovedl, dále námitky neprovedení důkazu výsledkem hlídky, čímž došlo podle žalobce k popření zásad právního státu. Žalobce žalovanému vytýkal i to, že se nezabýval ani námitkami, které se týkaly místa měření rychlosti a ověření rychloměru, k němuž žalobce navrhoval provést jako důkaz ohledání rychloměru, avšak žalovaný se opět k tomuto návrhu na provedení důkazu nijak nevyjádřil.

27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobce mohl se svými otázkami seznámit v předvolání, které mu bylo doručeno dne 12. 1. 2018. Žalovaný také konstatoval, že se správní orgán I. stupně k neprovedení konkrétních důkazů vyjádřil na str. 2 až 3 prvostupňového a žalovaný na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí.
28. Správní orgán I. stupně na námitky žalobce a návrhy na provedení důkazů reagoval v prvostupňovém rozhodnutí tak, že je považoval za bezdůvodné a uplatněné pouze proto, aby došlo k průtahům v řízení. Pouze v souvislosti s navrhovaným výsledkem policejní hlídky uvedl, že je z podkladů pro vydání rozhodnutí zřejmé, že šlo o jednočlennou hlídku, čímž není pochyb o tom, jaký strážník prováděl měření rychlosti.
29. Jak soud uvedl už výše, nepovažuje vypořádání důkazních návrhů správním orgánem I. stupně za dostatečné, neboť se správní orgán I. stupně omezil toliko na konstatování, že jde o obstrukční taktiku, aniž by se ale vypořádal se skutečnostmi týkajícími se splnění podmínek měření rychlosti, což je okolnost, která podstatným způsobem souvisí se zjištěným přestupkem. Z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplývají okolnosti měření rychlosti, které by vyvracely tvrzení žalobce.
30. Soud v první řadě připouští, že je důležitým podkladem pro vydání rozhodnutí osvědčení o proškolení strážníka, který prováděl měření rychlosti a dále certifikát o ověření použitého rychloměru, nicméně jak soud vyhodnotil již u výše vypořádaného žalobního bodu, žalobce rozporoval podmínky měření rychlosti, jejichž splnění nemohl správní orgán I. stupně, resp. žalovaný potvrdit bez nahlédnutí do návodu k obsluze rychloměru. Zároveň ani správní orgán I. stupně ani žalovaný neodkázali na skutečnosti zjištěné z jiných správních řízení, kterými by vyvraceli tvrzení žalobce. Například skutečnosti dříve zjištěné z návodu k obsluze by bylo možné považovat za objektivně uplatnitelné i v projednávané věci, neboť by bylo možné považovat za dostatečné, pokud by správní orgány provedly dokazování návodem k obsluze v jakémkoli správním řízení, ve kterém by byl použit stejný typ rychloměru, a následně by z takto zjištěných skutečností vycházely. Vlastnosti konkrétního rychloměru a metody měření jsou totiž pro určitý typ rychloměru neměnné a musí být dodrženy při všech případech měření rychlost. (srov. například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 36 A 2/2016 – 116, ve kterém konstatoval, že „*k tzv. slip efektu může dojít toliko v případě, je-li vozidlo měřeno z boku, k čemuž nedošlo*“, přičemž v podrobnostech odkázal na dříve provedené dokazování vyjádření výrobce v rozhodnutí ze dne 29. 5. 2018, č. j. 73 A 18/2017 – 44.).
31. Soud tak uzavírá, že v části vypořádání námitky žalobce týkající se provedení měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný s uplatněnou námitkou nevypořádal přezkoumatelným způsobem, ze kterého by bylo zřejmé, proč považuje námitku žalobce za lichou, mylnou, anebo vyvrácenou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53).
32. Naopak za dostatečné považuje soud vypořádání námitky týkající se návrhu na provedení

dokazování, které se týká stanovení místa měření rychlosti a ověření, zda byla žalobci rychlost změřena skutečně v tomto úseku. Žalovaný odkázal na konkrétní podklady pro vydání rozhodnutí a citoval z nich faktické údaje o místě měření rychlosti. Naopak žalobce pouze obecně reagoval, že nebylo prokázáno měření rychlosti v konkrétním úseku, aniž by navrhoval důkaz, kterým by toto tvrzení mohlo být prokázáno. Pakliže v oznámení přestupku strážník provádějící měření rychlosti přesně označil místo, ve kterém byla rychlost vozidla žalobce měřena, dále toto doplnil listinou, ze které vyplývalo, že šlo o úsek měření schválený Policií České republiky, nelze mít o takto zjištěných okolnostech pochybnosti. Žalobce se domáhal výslechu strážníka, který výše uvedené dokumenty předložil, žalobce nenavrhoval žádný nový důkaz, který by byl nezávislý na výše uvedených podkladech. Nevysvětlil, proč by měl strážník obecní policie vypovědět při výslechu cokoli jiného, než co uvedl v oznámení přestupku. V této části není žalobní bod důvodný.

Úprava rychlosti v místě měření

33. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že v místě měření rychlosti nebyla stanovena maximální dovolená rychlost na 40 km/hod a nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že by k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti postačovalo oznámení přestupku.
34. Žalovaný ve vyjádření k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že je podle jeho názoru dopravní značení obecně známou skutečností, tzv. notoriitou, kterou není nutno dokazovat. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že ze směru od obce Měšice, za pevnou svislou dopravní značkou označující počátek obce je od nepaměti umístěna pevná svislá dopravní značka B 20a – nejvyšší povolená rychlost 40 km/hod. Tuto skutečnost lze podle žalovaného zjistit z jakéhokoliv veřejně dostupného mapového vyhledávače, přičemž do textu vyjádření k žalobě vložil žalovaný printscreen z webových stránek www.mapy.cz, na kterém je zachycen začátek obce Hovorčovice a následuje dopravní značka IZ 8a – zóna s dopravním omezením s vyobrazením dopravní značky B 20a – nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod.
35. Ve správním spise není zařazena žádná listina, ze které by vyplývalo, že se žalobce pohyboval v místě působnosti dopravní značky B 20a. Do spisu je toliko volně vložen list, který odpovídá obrázku, který žalovaný vložil do vyjádření k žalobě a který zachycuje část silnice za dopravní značkou označující začátek obce Hovorčovice a umístění dopravní značky IZ 8a – zóna s dopravním omezením s vyobrazením dopravní značky B 20a – nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod. Na uvedenou listinu se ovšem ani správní orgán I. stupně ani žalovaný v rozhodnutích neodkazují, přestože žalobce v odvolání rozporoval existenci stanovení nejvyšší dovolené rychlosti 40 km/hod v úseku, ve kterém mu byla strážníkem obecní policie měřena rychlost. Žalovaný i správní orgán I. stupně pečlivě vypsali veškeré podklady pro vydání rozhodnutí do svých rozhodnutí a tyto podklady jsou ve správním spise i řádně zařazeny, s výjimkou této volně vložené listiny, která navíc není uvedena ani v obsahu (správního) spisu, čímž nelze mít za prokazané, že by byla součástí správního spisu i v době rozhodování správního orgánu I. stupně a žalovaného, a nebylo tak prokázáno že by se s ní mohl žalobce seznámit.
36. Ačkoli žalobce v průběhu správního řízení obecně negoval existenci dopravní úpravy, která stanovovala nejvyšší dovolenou rychlost na 40 km/hod v úseku ul. Hlavní v obci Hovorčovice a ačkoli nepředložil žádný relevantní důkaz, kterým by prokázal stanovení nejvyšší dovolené rychlosti odlišně od hodnoty uvedené správními orgány, bylo povinností

správních orgánů, aby zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu). V okamžiku, kdy stanovení nejvyšší dovolené rychlosti nevyplývá z právních předpisů (srov. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), ale z dopravního značení, je nezbytné, aby správní spis obsahoval takový podklad pro vydání rozhodnutí, ze kterého bude stanovené pravidlo patrné. Úřední záznam není dostatečným podkladem pro ověření této skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 248/2018 – 39, nebo ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47).

37. Soud dále uvádí, že se žalovaný nemůže úspěšně dovolávat toho, že by mu bylo umístění dopravního značení známo z úřední činnosti (tj. že by šlo o tzv. notorietu). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 2 As 133/2015 – 46, v souvislosti s námitkou přestupce, která se týkala prokázání umístění dopravní značky uvedl: „[n]aproti tomu stěžovatelem rozporovanou skutkovou okolnost, tj. že příjezdové komunikace do ulic Denisova byly v době spáchání jeho přestupku osazeny dopravní značkou IP 27a, nelze považovat za notorietu, neboť tato skutková okolnost nemůže být známa každému (resp. širokému okruhu lidí v určitém místě či čase), ale vědomost o ní bude přinejmenším podstatně lokálně omezena. K tvrzení krajského soudu, že mu bylo dopravní značení známo z jeho úřední činnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že jak v případě tzv. notoriet, tak skutečností známých z úřední činnosti se jedná o objektivizované a do jisté míry nesporné skutečnosti. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notoriet a skutečností známé soudu z úřední činnosti a mohou navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení. Civilistická judikatura k otázce použití skutečností známých soudu z jeho úřední činnosti dospěla k závěru, že „je nutné, aby účastníci řízení byli s takovými – soudem uvažovanými – skutečnostmi v řízení seznámeni. (...)“ Krajský soud tedy vůbec neuvedl, že které jeho konkrétní činnosti v jím citovaném řízení se o dopravním značení v oblasti ulice Denisova dozvěděl (v případě, že se tak stalo při dokazování, by byl rovněž nutné uvést např. to, z jakého konkrétního důkazního prostředku takový poznatek dovodil.“ Žalovaný až ve vyjádření k žalobě označil umístění dopravní značky regulující nejvyšší dovolenou rychlost v měřeném úseku za skutečnost známou mu z úřední činnosti. V této souvislosti soud opakovaně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, podle kterých platí, že soud vychází výlučně z odůvodnění napadených rozhodnutí, které přezkoumává, a nedostatky odůvodnění těchto rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze zhojit uvedeným chybějících náležitostí odůvodnění do vyjádření k žalobě.
38. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by správní spis v době rozhodování žalovaného obsahoval podklad, ze kterého by vyplývala úprava rychlosti v úseku ul. Hlavní v obci Hovorčovice, a tato skutečnost je toliko uvedena v úředním záznamu, který není bez dalšího dostatečným podkladem pro prokázání určité skutečnosti, konstatuje soud, že skutkový stav, který vzal žalovaný za prokázaný, nemá oporu ve správním spise a je tak naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ačkoli by mohla být uvedena vada zhojena provedením dokazování před soudem, přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť bylo toto rozhodnutí zatíženo dalšími v řízení před soudem již neodstranitelnými vadami a provádění dokazování by tak bylo v rozporu s ekonomikou řízení, neboť i tak by zůstalo napadené rozhodnutí zatíženo vadami, pro které by muselo být zrušeno. Zjištěná dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soudu nebrání vypořádat i další vznesené žalobní námitky, u nichž tomu zjištěná vada nepřezkoumatelnosti nebrání.

Sankce

39. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nepřihlédl ke všem okolnostem, ke kterým měl dle zákona při ukládání sankce přihlídnout, neuvedl ani žádné polehčující nebo přitěžující okolnosti ani žádné okolnosti, ke kterým při ukládání sankce přihlédl. Žalobce měl dále za to, že měl správní orgán I. stupně zohlednit § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a měl přistoupit k mimořádnému snížení pokuty. Jelikož k tomuto ustanovení nepřihlédl, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro níž měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, když mu uložil pokutu podle § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení se vůbec netýká uložení sankce, ale porušení § 43 zákona o silničním provozu. V rozhodnutí tak není uvedeno, podle jakého ustanovení byla žalobci pokuta uložena. V této souvislosti žalobce citoval z odstavce [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí neobsahuje ani ustanovení normující konkrétní rozmezí sankce.
40. V souvislosti s odůvodněním uložení sankce žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že byla zohledněna dosavadní řidičská bezúhonnost žalobce. K nesprávnému uvedení ustanovení, podle kterého byla žalobci uložena sankce, pak neuvedl nic.
41. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „proto se obviněnému 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu ukládá pokuta v částce 1500,- Kč.“ V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je následně uvedeno, že „[p]ři určení druhu sankce a její výměry vyhodnotil správní orgán jednání obviněného, jako jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku, za které je dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, zákona o silničním provozu stanovena sankce pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč, přičemž dle ust. § 125c odst. 9), zákona o silničním provozu, nelze v tomto případě od sankcí v rozhodnutí o přestupku upustit, dle ust. § 125e odst. 7), zákona o silničním provozu je pokuta splatná do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zde posuzovaném případě obviněný při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 16 km/h, tím tedy porušil základní povinnosti řidiče, vyplývající ze zákona o silničním provozu. Při stanovení výše sankce byla zohledněna i jeho dosavadní řidičská bezúhonnost. Správní orgán po zvážení uložil sankci na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Vzhledem k závažnosti přestupku je sankce i s ohledem na ust. § 12 zákona o přestupcích přiměřená a splňuje výchovný účinek.“
42. K přestupkovému jednání žalobce podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu došlo dne 22. 2. 2017. V tuto dobu byl účinný § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v následujícím znění: „[z]a přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).“ Správní orgán I. stupně řádně uvedl ustanovení kvalifikující přestupek, jenž byl žalobci dáván za vinu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí též správně uvedl výměru, kterou je možné za uvedený přestupek uložit. Žalovaný pochybil, když zjevnou vadu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tj. záměnu příslušného odstavce § 125c zákona o silničním provozu, nenapravil, ale pouze v návěti napadeného rozhodnutí rekapituloval, že „[z]a spáchání výše uvedeného přestupku správní orgán I. stupně odvolateli uložil, v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., pokutu ve výši 1.500 Kč.“ Odkaz na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu znovu v souvislosti s uloženou pokutou uvedl žalovaný i na str. 3 napadeného rozhodnutí.

43. Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozsudku uvedl, že „[v] posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4.000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“ Nyní posuzovaná věc je odlišná v tom, že se netýká objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, nedochází tak ke kumulaci ustanovení, podle kterých je ukládána sankce. Pro žalobce je toliko příléhavé ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které stanovuje pokutu v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Na výrok o sankci nemohou být kladeny totožné požadavky jako na výrok o vině. Při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty, než její nezaměnitelnost. Ostatně v mnoha případech je druh sankce a její výměra zcela zaměnitelná se sankcí za jiné přestupky [srov. ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které umožňuje uložit pokutu za tři odlišné skutkové podstaty]. Pro ukládání sankce je důležité, aby byla mj. zákonná. Soud již přisvědčil tomu, že výrok rozhodnutí neobsahuje řádný odkaz na ustanovení, podle kterého byla pokuta uložena, ovšem podle názoru soudu to nemá za následek nezákonně uloženou sankci.
44. Soud předně přihlédl k tomu, že správní orgán I. stupně řádně ve výroku vymezil skutek, kterého se žalobce dopustil, a který nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Výrok obsahoval identifikaci žalobce, jakožto pachatele skutku, čas spáchání skutku (dne 22. 2. 2017 v 15:16 hod.), místo spáchání skutku (v obci Hovorčovice v ulici Hlavní) a způsob spáchání skutku (motorovým vozidlem tov. zn. S., reg. zn. X, kterým byla překročena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod o 16 km/hod, kdy byla uvedenému vozidlu po započtení odchylky měření ± 3 km/hod naměřena rychlost 56 km/hod). Nepanují tak pochybnosti o tom, jaké jednání bylo žalobci kladeno za vinu. Nadto bylo označení příslušného ustanovení, podle kterého byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč správně uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně již v prvostupňovém rozhodnutí také správně uvedl sazbu sankce, kterou bylo možné za spáchaný přestupek uložit. Uvedení nepřesného odkazu ve výroku rozhodnutí na ustanovení, podle kterého byla žalobci uložena pokuta, není vadou řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí v případě, že byl skutek, za který byla pokuta uložena, řádně popsán, a za situace, kdy bylo příléhavé ustanovení uvedeno alespoň v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitka nepřesného uvedení ustanovení, podle kterého byla žalobci uložena sankce, není důvodná, neboť zjištěná vada nemá za následek nezákonné rozhodnutí.
45. Dále žalobce v obecné rovině namítal, že správní orgán I. stupně nepřihlédl ke všem okolnostem, ke kterým měl podle zákona přihlédnout. Obdobně žalobce formuloval i odvolací námitku, kterou žalovaný vypořádal tak, že odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně, který při uložení sankce přihlédl k tomu, že šlo o první přestupek žalobce. Soud podotýká, že je takové odůvodnění na samé hranici přezkoumatelnosti,

nicméně v souvislosti s tím, že byla žalobci uložena pokuta při spodní hranici zákonné sazby, je toto odůvodnění s výší uložené sankce plně v souladu. Z uvedeného odůvodnění lze seznat, že bylo pro správní orgán I. stupně podstatné, že šlo o prvé porušení zákona žalobcem, a proto nepovažoval za nutné stanovit pokutu vyšší. Správní orgán I. stupně si implicitně ponechal *rezervu*, aby v případě, že by se žalobce dopouštěl uvedeného přestupku opakovaně, mohl na žalobce působit důrazněji, tím, že by pokutu uložil již ve vyšší výměře. Jistě si lze představit, že by správní orgán I. stupně resp. žalovaný uvedli podrobnější odůvodnění uložené pokuty, nicméně ani žalobce v podaném odvolání neuvedl žádnou skutečnost, kterou požadoval zohlednit. Nepředložil argumenty pro zohlednění konkrétních polehčujících okolností a soud žádné takové okolnosti ze správního spisu neshledal. Zároveň tak soud konstatuje, že nedospěl k závěru, že by okolnosti správního deliktu nebo poměry žalobce odůvodňovaly použití § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť se žalobce dopustil zcela standardního přestupkového jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49). Žalobní bod není důvodný.

Nesprávný právní úprava

46. V tomto žalobním bodě žalobce namítá vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je sice v odůvodnění reflektováno, že došlo v průběhu řízení o přestupku ke změně právní úpravy a od 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který nahradil zákon o přestupcích, avšak správní orgán I. stupně uvedl, že postupoval podle § 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého stanovil pokutu podle zákona, který byl účinný v době spáchání přestupku, tedy podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně v návěti prvostupňového rozhodnutí přitom v rozporu s výše uvedenými závěry uvedl, že rozhodoval podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle žalobce je takové rozhodnutí vnitřně rozporné a mělo být žalovaným zrušeno.
47. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením příkazu ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. OD-3305/2017-Ratpe, podle zákona o přestupcích. Dne 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který v § 112 odst. 4 stanoví, že „[z]ahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.“ Správný postup správního orgánu I. stupně a žalovaného by tak byl podle zákona o přestupcích. Jak je patrné z návěti napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, správní orgány aplikovaly zákon o odpovědnosti za přestupky, když se správní orgán I. stupně odkazoval na § 60 a 61 zákona o odpovědnosti za přestupky a žalovaný na § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky.
48. Nejvyšší správní soud v odst. [26] usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, uvedl: „*Použil-li krajský soud při řešení rozhodné právní otázky nesprávný právní předpis, bude tedy nutno zásadně jeho rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti zrušit. Výjimkou z tohoto pravidla budou situace, kdy půjde o takovou skutkovou či právní otázku, u níž bude moci kasační instance bez rozsáhlejšího doplňování řízení s jistotou usoudit, že použití nesprávného právního předpisu při jejím posouzení nemohlo mít ze žádných hledisek, která mohou být pro dotčené osoby či orgány významná, vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, a u níž bude možno rozumně předpokládat, že ani v budoucnu samotný fakt použití nesprávného právního předpisu nebude mít pro tyto osoby resp. orgány nepříznivé právní důsledky. O takové situace se proto zejména nebude jednat, bude-li rozhodnou právní*

otázkou právní kvalifikace skutku ve správním trestání (i když např. o samotné protiprávnosti přezkoumávaného jednání sporu nebude). Nebude se o ně jednat ani tehdy, bude-li rozhodnou právní otázkou právní důvod určitého opravnujícího aktu či naopak uložení určité povinnosti, může-li mít onen právní důvod význam i v jiných řízeních o právech a povinnostech nebo v jiných právních vztazích dotčených osob či orgánů. O takové situace se rovněž nebude jednat tehdy, bylo-li by v řízení o kasační stížnosti neúměrně komplikované otázku možných aktuálních i budoucích dopadů aplikace nesprávného právního předpisu na dotčené osoby či orgány s dostatečnou mírou jistoty posoudit.“

49. Zdejší soud je toho názoru, že aplikace nesprávného právního předpisu neměla v posuzované věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť na kvalifikaci přestupku byl aplikován příslušný právní předpis a v souvislosti s procesními právy žalobce soud neshledal, že by byl jakkoli žalobce na svých právech zkrácen. Žalobní bod tak není důvodný.

Součinnost s Policií České republiky

50. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že hlídka městské policie postupovala při měření rychlosti v součinnosti s Policií České republiky. Žalobce odkázal na ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, podle kterého mohou strážníci obecní policie měřit rychlost výhradně na místech k tomu určených Policií České republiky, a musí přitom postupovat v součinnosti s Policií České republiky. Žalobce připustil, že strážník městské policie měřil rychlost v úseku určeném Policií České republiky, ovšem nebylo prokázáno, že tak postupoval v součinnosti s Policií České republiky.
51. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“ Komentářová literatura k tomuto uvádí, že „[p]ro zajištění požadované součinnosti obecní policie s Policií ČR při měření rychlosti, která není zákonem blíže specifikována, není v zásadě z logiky věci třeba fyzická přítomnost policisty, ale postačí včasné podání informace o místě a čase měření.“ (Srov. Kovalčíková, D. Štandera, J.: Zákon o provozu na pozemních komunikacích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, 438 s. Dostupné v právním informačním systému beck-online.).
52. Cílem součinnosti obecní policie a Policie České republiky podle citovaného ustanovení je efektivita úkonů jednotlivých složek policie, tj. aby bylo zamezeno tomu, že by jak hlídka obecní policie, tak Policie České republiky měřila rychlost v totožném úseku. Formu součinnosti v projednávaném případě zachycuje listina nazvaná stanovení míst určených k měření rychlosti ze dne 8. 12. 2016, č. j. KRPS-406555-2/čj-2016-011506, ve které je uvedeno, že „[m]ěření rychlosti jízdy vozidel z Vaší strany musí především působit preventivně a mělo by přispívat k bezpečnosti ostatních účastníků provozu. Termíny činnosti zasílejte alespoň v 10-ti denním předstihu na následující měsíc datovou zprávou.“ Je tak zjevné, že v důsledku vzájemné informovanosti, tj. při vzájemně poskytnuté součinnosti, mělo být zamezeno provádění měření rychlosti jízdy vozidel v tomtéž úseku jak hlídkou obecní policie, tak hlídkou Policie České republiky, což by bylo v konečném důsledku neefektivní, protože by na tomtéž úseku dohlíželo na bezpečnost a plynulost silničního provozu více hlídek policie. Forma součinnosti a její dodržení však nemá vliv na zákonnost důkazu získaného obecní policií při provádění měření rychlosti na úseku schváleném Policií České republiky. Zajištění součinnosti s Policií České republiky je toliko apelem na

efektivnost a hospodárnost výkonu jak obecní policie, tak Policie České republiky. Prokázání součinnosti obecní policie a Policie České republiky není podmínkou projednatelnosti přestupku žalobce ani podmínkou odpovědnosti za jeho spáchání. Soud v tomto ohledu pro nadbytečnost neprováděl dokazování naplnění podmínek poskytnuté součinnosti, tak jak ji stanovila Policie České republiky v listině nazvané stanovení míst určených k měření rychlosti ze dne 8. 12. 2016, č. j. KRPS-406555-2/ČJ-2016-011506. Na nyní souzenou věc rovněž nedopadají závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 – 41, neboť listina o stanovení míst určených k měření rychlosti obecní policií byla součástí správního spisu. Žalobní bod není důvodný.

Správnost měření rychloměru

53. V posledním žalobním bodě žalobce namítal, že není správná úvaha žalovaného, který dovozuje správnost naměřené rychlosti pouze ze skutečnosti, že rychloměr rychlost změřil. Žalobce citoval z části napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný dle žalobce výše uvedené konstatoval, když uvedl, že *„[s]hodně pak funkčnost předmětného zařízení je jednoznačně seznatelná i z výstupu (fotodokumentace) předmětného laserového rychloměru, součástí kterého je i proběhlé měření, se všemi výše uvedenými parametry.“* Dále soudu předložil dvě vyjádření Českého metrologického institutu, kterými chtěl prokázat, že pouhé změření rychlosti nezaručuje, že byla rychlost změřena správně.
54. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výrobce garantuje, že v případě chybného měření/snímání nedojde k záznamu. A odkázal na str. 40 návodu k obsluze, ze kterého citoval: *„Systém Micro DigiCam zachytí snímek vozidla pouze pokud je změřená rychlost vozidla rovna nebo vyšší než zadaná hodnota limitu pro záznam. Pro pořízení snímků všech vozidel nastavte limit pro záznam nulu. V tomto nastavení lze pořídit i snímek stojícího automobilu.“* V souvislosti s nastavením měření upozornil i na možnost nastavení tzv. brány, tedy konkrétní oblasti měření, která upravuje vzdálenost, po kterou měření probíhá. Žalovaný má za to, že je ve spisu nesporně zachyceno v oznámení přestupku, že se žalobce na místě spáchání přestupku seznámil se zachyceným snímkem a mohl a měl na místě namírat nesprávnost měření a tzv. slip efekt.
55. Nejprve soud uvádí, že neprováděl dokazování žalobcem předloženými listinami, neboť se tyto listiny týkaly jiných typů rychloměrů (konkrétně rychloměru Ramer 10C, MicroDigiCam LTI, Tru CAM 20/20 a AD9C), přičemž, jak je ze správního spisu patrné, rychlost vozidla žalobce byla změřena rychloměrem ProLaser III, z tohoto důvodu měl soud za to, že nejsou předložené listiny způsobilé prokázat metodu měření, případně technické podmínky měření rychloměrem ProLaser III.
56. Žalobcem uplatněný žalobní bod navíc není zcela srozumitelný, neboť žalovaný v citaci, kterou žalobce v žalobě uvedl, nedovožoval správnost měření rychloměru z toho, že byla rychlost změřena, ale z provedení měření dovožoval toliko funkčnost předmětného laserového měřiče. S citovaným závěrem žalovaného nelze nesouhlasit, neboť výsledkem funkčnosti rychloměru je jistě i to, že změří rychlost vozidla a pořídí o tom konkrétní výstup, nicméně z pořízeného výstupu už není bez dalšího prokázáno, že byla rychlost vozidla změřena správně. Na druhou stranu žalobce v uplatněném žalobním bodě neuvedl jediný argument, kterým by zpochybňoval v návaznosti na výstup z rychloměru správnost provedení měření, tedy nekomentuje kvalitu ani obsah snímku apod.
57. Obecně soud znovu uvádí, že není přípustné doplňovat odůvodnění rozhodnutí až ve

vyjádření k žalobě, nadto žalovaný odkazuje na informace z návodu k obsluze, který v rámci správního řízení neprovedl jako důkaz. Ovšem formulace uplatněného žalobního bodu je natolik obecná a nejasná, že soud nedovodil její důvodnost. Není přiléhavé tvrzení žalobce, že by žalovaný výše citovaným konstatováním dovozoval správnost proběhlého měření, zároveň žalobce nepředkládá ani argumenty ani důkazy o tom, že by měření správně neproběhlo. Z uvedeného důvodu tak není žalobní bod důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Vzhledem k tomu, že soud zjistil, že žalovaný řádně neodůvodnil zohlednění odchylky měření ± 3 km/hod ze zjištěné rychlosti vozidla žalobce, resp. neuvedl, z jakého podkladu tento závěr vyplývá, a také řádně neodůvodnil neprovedení žalobcem navrženého důkazu, návodu k obsluze rychloměru, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, zrušil soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále soud napadené rozhodnutí zrušil i z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve správním spise, když nebylo prokázáno umístění dopravní značky stanovící maximální dovolenou rychlost 40 km/hod pro úsek, ve kterém byla měřena rychlost vozidla žalobce. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný povinen řádně uvést podklady, ze kterých pro správní orgány vyplývá povinnost zohlednit výše uvedenou odchylku měření rychlosti a dále se musí žalovaný vypořádat s návrhem žalobce na provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru tak, aby bylo z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, zda je či není provedení uvedeného důkazu potřebné k prokázání povinnosti policie měřit rychlost vozidel v tzv. nulovém úhlu a zda mohlo dojít k tzv. slip efektu. Dále se bude žalovaný povinen zabývat tím, zda v místě měření rychlosti vozidel žalobce byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod. Výše uvedeným právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náležela by mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.
60. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu, spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšnému žalobci. Soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jeho postup, resp. postup jeho zmocněnce, za jehož výběr je však žalobce odpovědný, v řízení před správními orgány vyhodnotil jako zneužívající právo. V této věci šlo konkrétně o to, že zmocněnec žalobce podal nepodepsaný odpor s rovněž nepodepsanou plnou mocí a dále blanketní odvolání, v důsledku čehož musely správní orgány opakovaně žalobce, resp. jeho zmocněnce vyzývat k doplňování podání.
61. Dále žalobce vznášel zjevně nepodložené a pouze obecné námitky podjatosti, které jsou přestupci vznášeny opakovaně a jsou proto soudu typově známy i z jiných řízení. Již v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, není sama o sobě okolností nasvědčující o podjatosti úřední osoby. Žádná další konkrétní tvrzení, kterými by dodal námitce podjatosti potřebný kvalitativní rozměr a alespoň potenci důvodnosti, však žalobce, ani k výslovné výzvě správního orgánu I. stupně, neuvedl. Opět tím způsobil, že

příslušní představení museli rozhodovat o námitkách podjatosti, u nichž bylo s ohledem na jejich šablonovitost a nekonkrétnost předem jasné, že nemohou být úspěšné. Procesní postup žalobce v přestupkovém řízení totiž zjevně cílil na prodlužování řízení, aby tím dosáhl zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání. Soud si je vědom toho, že procesní obstrukce takto systematicky nepoužívá sám žalobce, ale okruh osob, z nichž některé si zvolil jako zmocněnce v přestupkovém řízení. Žalobce však z logiky věci ponese procesní následky spojené s tímto rozhodnutím, jelikož se vědomě rozhodl využít služeb osob, které zneužívají procesních práv k nejružnějším procesním obstrukcím.

62. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých s projektem družstva Motoristická vzájemná pojišťovna a která je zástupci žalobce jistě dobře známa (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, či z poslední doby ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019 – 46). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl ani to, že ani postup žalovaného nebyl prost vad.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

